

обдарований створює загрозу її безповоротної втрати;

3) через недбале ставлення обдаровуваного до речі, що становить історичну, наукову, культурну цінність, ця річ може бути знищена або істотно пошкоджена.

На вимоги про скасування договору дарування застосовується позовна давність в один рік. У разі скасування договору дарування дарувальнику повертається дарунок у натурі.

Література

1. Які особливості договору дарування? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.vuzlib.su/ck/5-26.htm>

2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

УДК 334.021 (043.2)

Король О. А., керівник апарату,
Солом'янська районна в м. Києві державна адміністрація,
м. Київ, Україна

СУЧАСНИЙ СТАН НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Досліджуючи сучасний стан нормативно-правового регулювання статусу громадських організацій, слід в першу чергу звернути увагу на міжнародні стандарти утвердження та забезпечення права особи на об'єднання, які містяться у багатьох актах, серед яких: Устав Організації Об'єднаних Націй, Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р., Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 р., Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 р., Міжнародний пакт про соціальні, економічні і культурні права від 16 грудня 1966 р., Європейська конвенція про визнання правосуб'єктності міжнародних неурядових організацій (ETS No.124), Конвенція Міжнародної організації праці про свободу асоціації та захист права на організацію від 09 липня 1948 року № 87 та інші.

Стандарти світового рівня, які стосуються громадських організацій, є надзвичайно різноманітними. Деякі з них регламентують свободу асоціацій взагалі (Загальна декларація прав людини 1948 р., Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 р.), деякі – окремі аспекти свободи асоціацій і членства в громадських організаціях певних категорій осіб (Конвенція про права дитини 1989 р., Конвенція про права інвалідів 2006 р.).

Загальні принципи діяльності громадських об'єднань містять в собі Фундаментальні принципи статусу неурядових організацій в Європі,

прийнятті учасниками багатосторонньої зустрічі, організованої Радою Європи 5 липня 2002 р., із Пояснювальним меморандумом до них і Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо правового статусу неурядових організацій в Європі № CM/REC(2007). Обидва акти не є міжнародними договорами, тобто не передбачають ратифікацію і наступне чітке виконання їх норм відповідними державами [1].

Головним актом в Українській системі законодавства, що гарантує право особи на об'єднання, є Конституція України, зокрема стаття 36 [2]. Інші статті Конституції гарантують право на свободу думки і слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань, право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію в будь-якій формі (стаття 34), право збиратися мирно і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації (стаття 39), свободу творчості та захист інтелектуальної власності (стаття 54) [2].

Нормативно-правове регулювання діяльності громадських об'єднань в Україні неможливо уявити поза компетенцією органів виконавчої влади, насамперед це стосується Кабінету Міністрів України та Міністерства юстиції України [3, с. 224].

Серед базових актів, що регулюють порядок утворення, реєстрації та діяльності громадських об'єднань в Україні, слід виділити Закони України «Про громадські об'єднання», «Про молодіжні та дитячі громадські організації», «Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності», «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», «Про професійних творчих працівників та творчі спілки», «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про зовнішньоекономічну діяльність», «Про господарські товариства», «Про звернення громадян», Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України та інші., а також постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку сприяння проведенню громадської експертизи діяльності органів виконавчої влади» від 5 листопада 2008 р. № 976, «Про затвердження зразків свідоцтв про реєстрацію громадського об'єднання як громадської організації чи громадської спілки та про акредитацію відокремленого підрозділу іноземної неурядової організації» від 5 листопада 2008 р. № 976, «Про реєстрацію символіки громадського об'єднання» № 1209 від 19 грудня 2012 року; накази Міністерства юстиції України «Про затвердження Положення про Єдиний реєстр громадських формувань» від 19.12.2008 р. № 2226/5, «Про затвердження Порядку підготовки та оформлення рішень щодо легалізації об'єднань громадян та інших громадських формувань» від 08.07.2011 р. № 1828/5, «Про затвердження

форм реєстраційних карток» від 14.10.2011 р. № 3178/5, «Про затвердження форм документів, надання (надсилання) яких встановлено Законом України «Про громадські об'єднання» від 14.12.2012 р. № 1842/5, «Про затвердження Вимог щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу» від 05.03.2012 року № 368/5, «Про затвердження форм заяв та повідомлень, надання (надсилання) яких встановлено Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 02.06.2016 року.

Так, на думку фахівців оновлення законодавства щодо громадських організацій є суспільною необхідністю. Сьогодні цей закон суттєво «спрощує» їм життя. Проте насправді ефективні перетворення на шляху до створення сильного громадянського суспільства потребують консолідованих зусиль щодо впровадження норм Закону України «Про громадські об'єднання». Щоб виявити недоліки Закону, потрібно, щоб кожна його норма була опрацьована на практиці і вивчена державними чиновниками. Тому, нині основним завданням є забезпечення механізму, який би фіксував порушення закону і викривлення його трактування з метою подальшого вдосконалення правового середовища для розвитку третього сектору [4].

Отже можемо зазначити, що регулювання діяльності громадських організацій з боку держави, має позитивні аспекти, до них слід віднести спрощену систему державної реєстрації, гарантії, захист, чітке роз'яснення порядку реєстрації та набуття статусу юридичних осіб, тощо.

Література

1. Волкова Д. Міжнародні стандарти про внутрішню структуру громадських організацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravoznaves.com.ua/period/article/5838/%C4>.

2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 28. – Ст. 532 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

3. Грицай І.О. Актуальні питання правового регулювання діяльності громадських об'єднань в Україні: проблеми та шляхи вдосконалення // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – №1. – 2015. – С. 221-229.

4. Білик О.М. Громадські об'єднання: законодавче регулювання, нові правила, можливості. URL file:///C:/Users/user/Downloads/stvttp_2013_2_23.pdf